

פרשת וירא

עליות:

כהן - עד "כאשר דברת" (יח,ה).

לוי - "העץ ויאכלו" (יח,ח).

ישראל - "ולשרה בן" (יח,יד).

רביעי - "גויי הארץ" (יח,יח).

חמישי - "אותו אלהים" (כא,ד).

ששי - "את יצחק" (כא,ח).

מוסיפים - 1) "לך זרע" (כא,יב).

2) "באשר הוא שם" (כא,יז).

3) "מארץ מצרים" (כא,כא).

4) "שניהם ברית" (כא,כז).

5) "נשבועו שניהם" (כא,לא).

6) "ימים רבים" (כא,לד).

7) "לו אלהים" (כב,ג).

8) "שניהם יחדו" (כב,ח).

9) "ויאמר הנני" (כב,יא).

סמוך - "בהר ה' יראה" (כב,יד).

מפטיר - מתחיל "ויהי אחרי" (כב,כ).

דקדוקי הקריאה:

יח-ד: יקח נא: מעמיד ב', ומלעיל.

יח-ו: האהלה: מעמיד בא' והטעם בל', ונקראת מלרע.

יח- יז: המכסה: מ' בשוא נח.

יח-יח: ונברכו: הטעם בנ' מלעיל.

יח- כא: ארדה: ר' בשוא נח.

יט-ב: הנה נא: שתי הנונין דגושות (וכל שאר "הנה נא" שבפרשה נ' ראשונה דגושה, ונ' שניה רפויה). נא: נ' רפויה. לא: ל' דגושה¹.

יט-ד: טרם ישכבו: שתי התיבות הנגינה מלעיל.

יט-ה: ויאמרו: הטעם ב' מלעיל, ושוא נח.

יט-ח: ידעו: שוא נע ומלרע.

יט-יב: מי לך: ל' רפויה.

יט-יד: צאו: צ' דגושה.

יט-כ: נא: נ' רפויה. אמלטה: שוא נע ומלרע. נא: נ' דגושה.

יט-כא: הפכי: כ' דגושה².

יט-כג: צערה: מעמיד בצ', ונגינת הסוף פסוק בר'.

יט-כז: אל המקום: הקדמא בה'.

כ-ג: בעלת: הטעם בע' מלעיל.

כ-ה: זאת: ז' רפויה.

כ-ו: זאת: ז' דגושה.

כ-ז: וחיה: ח' בשוא נע.

כ-יא: אמרתי: זקף קטון³.

כ-יג: ואמר: מעמיד בו', והטעם במ' מלרע.

כ-טז: ואת כל: מאריך טרחא.

כא-כג: השבעה: מלעיל והשוא נח.

¹ כך שמעתי מחכם י. עטאר יצ"ו. ובסידור שער בנימין בפרשת האזינו רשמתי ע"פ שחת לו "לא" בניו מומם, שבדמשק נהגו לקרוא רפוי (נ"ל שכך שמעתי מחכם ג'מיל דאנא ע"ה), ולכאורה גם כאן יקראו רפוי. וחכם י. עטאר אמר לי דגם שם קוראים דגוש וכמו שציינתי שם מנהג הקהילות בארגנטינה.

² כך המנהג בכל הקהילות.

³ כך המנהג בכל הקהילות, ומר' י. עטאר צ"ו שמעתי ברביע.

כא-לג: בשם ה': טרחא בניגון ארוך⁴.

כב-ז: הנני: שתי הנוני"ן דגושות.

⁴ כך שמעתי מר' י. עטאר יצ"ו ומבעל קורא ותיק בק"ק אגודת דודים. ובק"ק אור תורה לא נוהגים כך.